— Гей, брате милий, гей, ци чуєш? —
Чого ти ходиш та й сумуєш,
Чого сумуєш та й думаєш,
Коня футруєш — не співаєш?
— От так, мій друже, так, соколе:
Поїдем рано в чисте поле
З французом, сардом воювати,
Чей, перестану вже думати...

Ци то в полі над Маджентов три вірлове в'ються,
Ци то в полі під Маджентов три царьове б'ються?
Ой не б'ються, але ріжуть цілісіньку днинку;
Дайте, дайте відпочити най би на годинку!

Ой не бійся, красний улан, ой не бійся, молод:
Під Маджентов виногради, в винограді холод;
Там ти будеш спочивати, браме мій Іване,
Аж старенька твоя неня плакати не стане.

"Ой нене ж моя, горе, горе!
Ци в грудях моїх Чорне море,
Що тільки крові з рани плине,
А серце моє ще не стине?
Ой то ж коле, то ж то крає,
Аж душу з тіла випирає!
Водиці, люди, хоть дробину,
Водиці — йой, мій боже, — гину!.."

Ци то в полі під Маджентов явір повалений,
Ци то в полі під Маджентов улан заколений?
Поклонився головою на гарячий камінь,
А канони загукали по Маджентi: амінь!

Гей, скажи ми, красний улан, ци не тут канони
Ліпше знають задзвонити, як удома дзвони?
Та й скажи ми, милий брате, ци не тутки круки
Ліпше знають нарядити, як наймильші звуки?

— Гей, брате милий, гей, ци чуєш?
Чого ти тутки так сумуєш
На кабатині, на зеленій,
В кровавій красці закрашеній? —
Він тихо, бачу, — він не чує,
Та як сумує, так сумує.
Струджений, бідний: що ж робити?
Хіба му постіль постелити.

Ци ся в полі під Маджентов місяць кровйов миє,
Ци то в полі під Маджентов улан яму риє?
Риє яму шабелькою пізно, з опівночі;
В Італії глина — камінь, він сльозами мочить.

Докопався бідний улан на чотири п'яді:
Борше, борше, побратиме, далі ме світати!
Докопався улан в пояс, більше не змогає,
Сів си, бідний коло брата та й собі думає:

"Гей, брате милий, гей, ци чуєш? —
Ци ти на мене морокуєш,
Ци ти мене уже не любиш,
Що не промовиш, приголубиш,
Як досі завше, як бувало,
Коли ся нічков балакало?"
Він тихо, бачу, — він не чує,
Та як сумує, так сумує.

Ци зірниця над Маджентов сльозами ся миє,
Ци то улан під Маджентов гріб могилов криє?
І могилу вже усипав, вже і хрестик тиче.
А пташина на березі все собі щебече.

Шугу з лугу, пташенятко, шугу в луги піти,
Онде плачуть всі зірниці, онде мліють квіти.
Онде тужить молод улан, серце му ся крає,
Клонить голов в білі поли та й собі гадає:

"Гей, брате милий, гей, ци чуєш?
Із ким ти нічку сю ночуєш,
Із ким ти будеш розмовляти
О твоїй нені, о дівчаті?
Не думай, брате мій, соколе:
Поїду рано в чисте поле
З французом, сардом воювати, —
Мем вечір в гробі балакати".